

НЕБЕСНА КРИНЦЯ

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

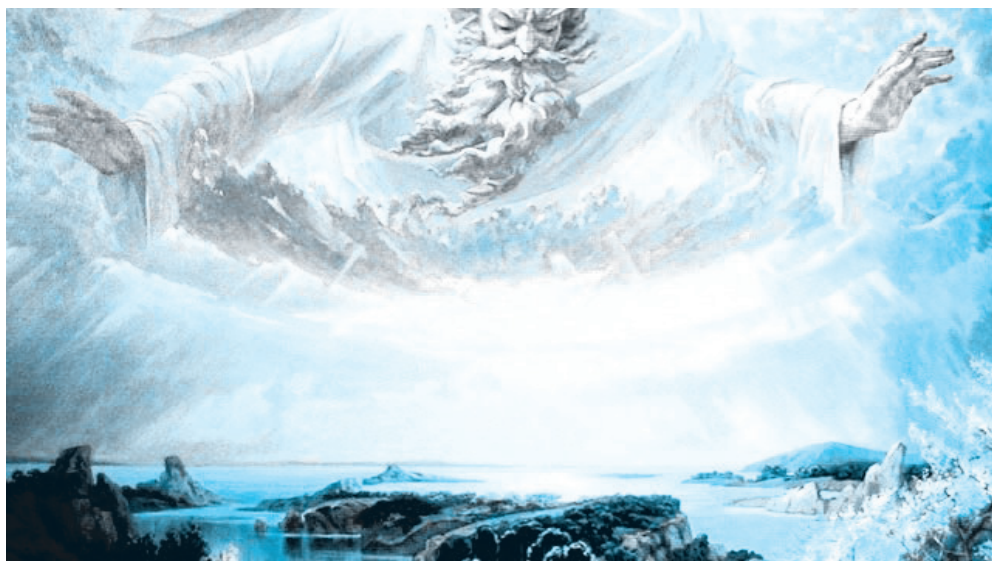
№ 6(110)
11.07.2022 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

КУДИ ДИВИТЬСЯ БОГ?

«У дні щасливі користуйся добром, а в дні нещасливі – розважай: Бог так само створив цей, як і той, щоб людина нічого не могла сказати, що буде після неї» (Екл. 7:14). Ці слова записані на сторінках Біблії у книзі наймудрішого серед людей – царя Соломона, що жив на початку X століття до н. е. Як щасливі дні, так і дні нещастя – неминуча доля як царів, так і простих людей. Хто із людей не бажає бути щасливим? Це нормальне прагнення для кожного з нас. Але поки ще не народився на землі той, хто б не зазнав на своєму віку горя. Біда приходить без попередження, вона не питає нашого дозволу чи згоди на зустріч. І тоді всі пережиті добрі часи одразу забуваються. Для когось це підступна хвороба чи каліцтво, втрата рідних людей чи страшна аварія, руйнування сім'ї чи бездітність, а багато людей на землі потерпають від війн, голоду, стихій, тероризму та переслідувань. Цей список людських страждань можна продовжувати без кінця. Більше чотирьох місяців тому велика біда увірвалася на нашу землю, запустивши своє смертоносне жало у міста та села, мирні оселі та людські душі. Вона зруйнувала не тільки будинки та міста, а й життя людей. Та ворогу людських душ не вдалося перемогти. Звідусіль залунали молитви, і Господь прийшов на заклик. Люди не зневірилися, а піднялися на допомогу один одному. Нещастя може або зламати людину, або зробити її сильнішою.

Але чомусь саме у дні нещастя людина починає замислюватися про сенс свого буття, про існування Бога та про причину панування зла на землі. Бог через Своє Слово дає відповідь на наші питання: «Він створив з однієї крові весь рід людський, щоб жили на всій землі, відмежувавши наперед призначені часи і межі їхнього проживання, щоб шукали Господа, чи не відчують Його та знайдуть, бо недалеко Він від кожного з нас.» (Дії 17:26–27). Ми всі пішли від однієї людини, тобто від одної крові. Але у кожного з нас є особисті, визначені Творцем, часи і межі проживання у цьому світі. Мається на увазі країна та епоха, в яку ми народилися. Життя наше є тимчасовим, ми не вічні на землі, і це всім відомий факт, який ніхто не стане оспорювати. Знаючи це, ми повинні розуміти, як правильно жити, якщо є встановлені межі. Кожний із нас може задати питання: навіщо я живу? Люди кажуть, що потрібно побудувати дім, народити дітей, посадити сад і т. п. Але Бог в наше існування закрив зовсім іншу мету – пізнати Бога як Свого Творця і Спасителя. Мета нашої появи на землі – щоб ми шукали Бога. Ми можемо Його знайти і ми можемо Його відчувати. Бог не ховається від нас, Він просто не

нав'язується. Це викликано глибоким почуттям гідності. Гідна людина ніколи не дозволить собі комусь себе нав'язувати. Це нижче її гідності. Тим більше Творець не стане цього робити. Тому Бог дозволив усім без виключення людям ходити своїми стежками: «Він у минулі часи попустив усім народам ходити дорогами їхніми. Тільки ж не залишив Себе без свідчення, роблячи добро: даючи дощі з неба й пори врожайні та сповняючи їжею й радіощами серця наші.» (Дії 14:16)

Але Бог із радістю відкривається тим, хто Його шукає, хто хоче Його пізнати. Через те головна ціль нашого життя – це пошук Бога. Якщо ця мета не досягнута, то життя безглузде та даремно прожите. Тому Бог дозволив усім без виключення людям ходити своїми стежками. Каїн був першим вбивцею в історії людства. Чому ж Бог не зупинив Його? Бог відверто говорив до Каїна, застерігав про небезпечний стан, але той знехтував Божим попередженням і пішов своєю лихою дорогою. Тоді сталася перша війна в історії людства, – брат убив брата. Каїн підступно обманув Авеля, сказавши: «Вийдемо в поле!». Але насправді його приваблювало не поле, а бажання відвести брата в безлюдне місце, де б ніхто не почув його крику про допомогу. Каїн повстав на свого рідного брата, з яким разом виростав, разом їв, бавився, під одним дахом жив. А за що? Слово Боже каже, що всього лиш за те, що Абель був доброю людиною, а Каїн – злою. А злий не може терпіти навіть присутності доброго. Невже тобі, Каїне, було мало землі? Невже ти не міг піти жити в інше місце, де б ти не бачив свого брата, якого зненавидів? Але коли серцем людини заволодіває зло, вона потрапляє під управління диявола, який є душолюб від свого початку. Саме тому в Новому Завіті й написано: «Кожен, хто

ненавидить брата свого, той – душолюб, а ви знаєте, що жоден душолюб не має життя вічного, яке б у ньому перебувало» (1 Ів.3:15). Як тільки ти визнав себе кращим за іншого і когось зненавидів, ти став потенційним убивцею, бо віддав себе на послух ворогу людських душ. Бог дозволив усім людям ходити своїми стежками, і не лише Каїну, Гітлеру та іншим злочинцям, але також і тобі, і кожній людині. В такому разі Богу потрібно зупинити всіх нас без виключення.

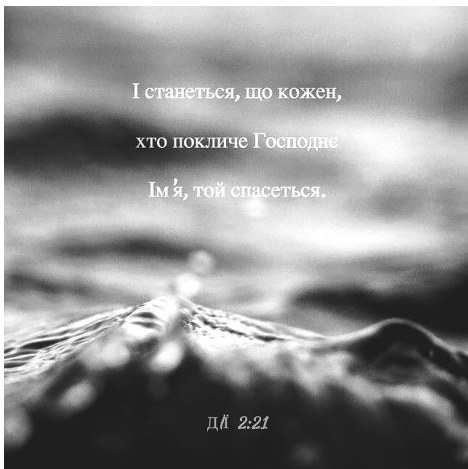
Коли до Ісуса привели жінку, взятую на перелюбі, щоб каменувати її, Ісус сказав натовпу: «Хто із вас без гріха, нехай першим кине у неї камінь!» Євангеліє розповідає, що скоро натовп розійшовся, бо кожного стало докоряти сумління за вчинені гріхи. Ось так борці за справедливість хотіли підловити Ісуса, а ввіймали самих себе. І довелося їм визнати винним не Бога, а себе. Диявол – дуже підступний ворог, який скоює всілякі біди у світі, а звинувачує у цьому Бога. Коли людина починає замислюватися над причиною такої кількості зла, ворог підходить до неї через думки і починає казати: «Якщо Бог є на світі, то куди Він дивиться? Чому Він це все не зупинить?» І тоді людина замість того, щоб шукати лиця Божого та виходу із проблем, навпаки, починає робитися жорстокою та озлоблюється на Бога. Людський шлях до загибелі починається не одразу із великого злочину, а із непомітних гріхів, наприклад, непослуху батькам, зневаги до інших людей, брехливості. Якщо людина не зупиняється в цьому, то гріхи примножуються. А якщо така людина отримує ще й гроші та владу, то починається біда – свавілля, війни і т. п. Якщо говорити відверто, то всі ми стоїмо на гріховній дорозі, тільки на різних рівнях. Хтось встиг уже добре просунутися на цьому шляху, хтось – на перших сходинках. Але ж всі

стоять на однаковому шляху – гріховному. Той, хто не встиг ще накоїти багату лиха, взагалі не вважає себе грішником, не бачить, в чому йому каятися перед Богом. Але не існує поняття маленького та великого гріха. Будь-який гріх – це бунт проти Бога. А якщо ти повстаєш проти Бога, то ти на боці диявола. «Отже, не вважаючи на часи незнання, Бог тепер повеліває всім людям всюди каятися! Бо Він призначив день, в який судитиме весь світ правдою через Мужа, Якого наперед призначив, подаючи заповнення всім, воскресивши Його з мертвих.» (Дії 17:30–31). А багато людей кажуть, що їм немає в чому каятися. Бог каже, що всі люди згрішили і через те позбавлені слави Божої, тому і чинять зло. А ти кажеш, що не грішник. Таким чином, ти свідчиш проти Бога. З твоїх слів виходить, що Бог обманює людей, хоча батьком брехні є диявол. Бог не залишить без покарання людини, яка безпідставно звинувачує Творця у неправді, хоча насправді сама є такою. Так, Бог до певного часу відкладає свій гнів і суд, щоб дати людині час покаятися і поінитися, але далеко не всі скористаються Божим довготерпінням.

До своєї появи у світі ми не можемо нічого обирати: в якій країні народитися, від яких батьків, нашу расу, національність і т. п. Це визначає Творець. Але усе наше подальше життя – це суцільний вибір. У світі громадяни відповідно до діючого законодавства своєї країни обирають раз у кілька років очільника держави – президента. Натомість Бог у своїй премудрості і любові дає право кожній людині щодня протягом усього свого життя мати право і можливість вибору очільника свого життя. У нас кожний день вибори, поки ми живемо, а як тільки припиняється наше життя, одразу вибори закінчуються. І кого людина обрала володарем свого життя, до того вона і потрапляє. Якщо обранець життя – Христос, то людина йде у Його вічне Царство на небесах. Якщо людина вибрала диявола, то свою вічність вона проводитиме у його царстві – шеолі. І нічого вже змінити не можна, навіть якщо зрозумів, що зробив помилковий вибір. Чому потрібно шукати Бога? Бо лише Він дає відповіді на наші запитання: хто я, яка моя місія на землі? І коли ми виконуємо волю Божу, тоді наше життя набуває змісту. Причому, не тільки в земному житті, а й у вічності. Тому Бог в першу чергу дивиться на мене, що живе у моєму серці – любов чи злоба. Світ переповнений злом через те, що люди більше полюбili темряву, аніж світло. Але очі Господні – на праведних: «Бо очі Господні на праведних, і вуха Його – на молитви їхні; але обличчя Господнє проти тих, що зле роблять!» (1 Пет.3:12).

Павліна Снівак

І СТАНЕТЬСЯ, ЩО КОЖЕН, ХТО ПОКЛИЧЕ, ГОСПОДНЄ ІМ'Я, ТОЙ СПАСЕТЬСЯ

Христос воскрес! Воістину воскрес! Слава Богу, друзі, не забуваймо про це, що Він є воскреслий Бог, всемогутній. Це дає нам велике благословіння, тому що якби Ісус Христос не воскрес, то даремна була б наша віра, якби Він не воскрес, то і ми б не мали надії на воскресіння. Але тому, що наш Бог воскрес, ми сьогодні маємо це щастя. Ісус сказав: коли Я воскресну, то піду на небо до Отця Мого Небесного, і Він пошле іншого Утішителя. Він каже: Я не залишу вас сиротами. Це так важливо для нас – розуміти, що Бог не залишить нас сиротами. Скільки сьогодні сиріт в нашій країні через ту війну, що точиться. Скільки вимушених сиріт, що втратили свою домівку, свою сім'ю, своїх батьків... Але Господь каже: Я вас сиротами не залишу, Я обов'язково буду з вами. І ще каже: і ось, Я з вами до кінця віку.

Що це означає? Бути з Богом до кінця віку або Бог буде з нами? Слово Боже нас повчає і говорить про це. Коли ми будемо читати Слово Боже, ми побачимо, як воно буде говорити і повчати нас. Перше місце Писання – книга пророка Йоїла, 3 розділ, з 1 вірша: «*І буде потому, виллю Я Духа Свого на кожне тіло, і пророкуютимуть ваші сини й ваші дочки, а вашим старим будуть снитися сни, юнаки ваші бачити будуть видіння.*

І також на рабів та невольниць за тих днів виллю Духа Свого. І дам Я ознаки на небі й землі, кров та огонь, та стовпи диму. Заміняться сонце на темність, а місяць на кров перед приходом Господнього дня, великого та страшного! І станеться, кожен, хто кликати буде Господнє Ім'я, той спасеться, бо на Сіонській горі та в Єрусалимі буде спасіння, як Господь говорив, та для тих позostalих, що Господь їх покличе.»

Слава Господу! Це пророче слово було ще до народження Ісуса Христа. Бог ще не воплотився, але ще за 400 років до Свого приходу на землю Він каже: народ Мій, послухай, прийде час, коли не тільки священики будуть пророкувати, не тільки пророки, але всякий, хто зажадає, буде мати той дар. Всі розуміли, що ті, хто хрещені Духом Божим, або сповнені Духом Божим – це особливі, відділені люди. Це були священики, левити, пророки, царі. І коли пророк Йоїл пророкує і каже – всякий, хто буде жадати – для багатьох це було незрозумілим, як таке може статися, хіба всі мають на це право – і ми також? Та ми навіть не заслужили... Багато хто зараз каже – ми є грішні, ми не достойні. Але Слово Боже каже – **всякий**, хто прийде до Мене, **всякий**, хто покається, **всякий**, хто буде зивати до Мене, спасеться. І Я прийму його і прощу його гріхи. І ось тому Бог говорить про те, що має статися через 400 років, чого ще не сталося. І так приємно знати про ці благословіння.

І далі Слово Боже говорить, що коли прийшов той час, «*А зібравшись з ними, Він звелів, щоб вони не відходили з Єрусалиму, а чекали обітниць Отчої, що про неї казав ви чули від Мене. Іван бо водою хрестив, ви ж охрищені будете Духом Святим через кілька тих днів!*

А вони, зійшовшись, питали Його й говорили: Чи не часу цього відбудуєш Ти, Господи, царство Ізраїлеве?

А Він їм відказав: То не ваша справа знати час та добу, що Отець поклав у владі Своїй. Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі. І, прорікши оце, як дивились вони, Він угору возноситься став, а хмара забрала Його сперед їхніх очей... А коли вони пильно дивились на небо, як Він віддалявся, то два мужі у білій одежі ось стали при них, та й сказали: Галілейські мужі, чого стоїте й задивляєтесь на небо? Той Ісус, що вознісся на небо від вас, прийде так, як бачили ви, як ішов Він на небо! Тоді вони повернулися до Єрусалиму з гори, що Оливною зветься, і що знаходиться поблизько Єрусалиму, на віддалі дороги суботнього дня.

А прийшовши, увійшли вони в горищу, де й перебували: Петро та Іван, та Яків та Андрій, Пилип та Фома, Варфоломій та Матвій, Яків Алфеїв та Симон Зилот, та Юда Яковів. Вони всі однодушно були на невинний молитви, із жінками, і з Марією, матір'ю Ісусовою, та з братами Його» (Дії 1:4-14).

Це такий екскурс в історію, щоб зрозуміти, що станеться через короткий час в Єрусалимі, де перебували апостоли, і чому так станеться. Господь каже, що вам потрібна буде сила, ви не зможете своїми словами досягти сердець людей. Але буде Той, хто буде йти попереду вас, ви будете молитися, а ваші молитви будуть супроводжуватися силою Духа Святого. Ви будете говорити Слово, а дух Божий буде звершати по слову вашому. Ви будете молитися за зцілення, а Дух Святий буде зціляти. Ви будете молитися за спасіння людей, що гинуть, а Бог буде їх спасати. Ви будете свідкувати їм Добру Звістку про спасіння, а Бог буде розчлувати їхні серця, щоб приводити їх до покаєння. Ми не можемо покаяти людей, це робить Господь. Ми говоримо про Ісуса Христа, ми зв'ячаємо Євангелію, що означає «Добра Звістка про спасіння». В Біблії сказано – всякий, хто прийме звістку Євангелії про життя, буде жити. Всякий, хто почує і відкине її, буде засуджений, і буде засуджений сам собою. Бог не судить нікого, а людина засуджує сама себе, тому що Бог дає кожному однаковий шанс. Хтось приймає і біжить до Бога на покаєння з перших слів, а хтось посміявся, пішов додому, махнув рукою. І коли людина зустріється зі смертю, вона буде засуджена не тому, що вона була добра чи погана, а тому, що вона не прийняла євангельську добру звістку і не прийняла Ісуса Христа як особистого Спасителя. Бог каже: Я відкритий для всіх. «*Того, хто до Мене приходить, Я не вижену геть» (Ів. 6:37)*, всякого, хто буде зивати до Мене, Я прийму, всякого прагнучого напою і всякого, хто покається, Я прощу.

Друзі, ми з вами можемо пробачати, але не можемо прощати гріхи. Гріхи прощає Господь. Коли нас ображають, ми можемо вибачити людині, коли плюнули в лице – можемо втертися і сказати – хай тебе Бог благословить. Нас обляяли – можемо розвернутися, благословити і піти. Але гріхи прощає тільки Бог. І це тягар, який несуть люди кожного дня. І апостоли розуміли, що для того, щоб прийти і спасти людей у всьому світі, недостатньо просто бути сміливим. Для того, щоб звершати Божий план, потрібна сила Божа. І ось для того Дух Святий мав прийти, тому що Ісус Христос, будучи на землі, був обмежений тілом, Він був обмежений в просторі і не міг бути в декількох місцях одночасно. Але Слово Боже

каже, що коли зійде Дух Святий, Він наповнить всякого, хто буде прагнути. В Новому Заповіті ми бачимо відповідь на ті слова, які Господь говорив до апостолів: «*ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі*». На 50 день після Пасхи, коли в Ізраїлі було велике свято і всі апостоли були разом, сталася така подія: «*Коли ж почався день П'ятдесятниці, всі вони однодушно знаходилися вкупі.*

І нагло зчинився шум із неба, ніби буря раптова зірвалася, і переповнила весь той дім, де сиділи вони. І з'явилися їм язики поділені, немов би озненні, та й на кожному з них по одному осів. Усі ж вони сповнились Духом Святим, і почали говорити іншими мовами, як їм Дух промовляти давав» (Дії 2:1-4).

На це свято в Єрусалимі могло зібратися до трьох мільйонів людей зі всього світу, і вони всі почули, що апостоли розмовляють мовами їхнього краю. Люди, які ніколи не виїжджали з Ізраїлю і не знали інших мов, говорять на багатьох мовах і прославляють Бога! Це був великий дар! «*Перебували ж в Єрусалимі юдеї, люди побожні, від усякого народу під небом.*

А коли оцей гомін зчинився, зібралася безліч народу, та й диву далися, бо кожен із них тут почує, що вони розмовляли їхньою власною мовою!... Усі ж побентежилися та дивувалися, та й казали один до одного: Хіба ж не галілеяни всі ці, що говорять? Як же кожен із нас чує свою власну мову, що ми в ній народилися? Парф'яни та мідяни та еламіти, також мешканці Месопотамії, Юдеї та Каппадокії, Понту та Азії, і Фрігії та Памфілії, Єгипту й лівійських земель край Кірени, і захожі римляни, юдеї й нововірці, крїтяни й араби, усі чуємо ми, що говорять вони про великі діла Божі мовами нашими! І всі не виходили з дива, і безраді були, і говорили один до одного: Що ж то статися має? А інші казали глузуючи: Вони пивались вином молодим! « (Дії 2:5-13).

Хотів би я побачити того чоловіка, який вип'є і заговорить французькою або італійською мовою! Далі читаємо і бачимо, що каже апостол Петро: «*Мужі юдейські та мешканці Єрусалиму! Нехай жам оце стане відоме, і послухайте слів моїх!*

Бо не п'яні вони, як ви думаєте, бо третя година дня, а це те, що пророк Йоїл передрік: І буде останніми днями, говорить Господь: Я виллю від Духа Свого на всяке тіло, і будуть пророкувати сини ваші та ваші доньки, юнаки ж ваші бачити будуть видіння, а старим вашим сни будуть снитися. І на рабів Моїх і на рабинь Моїх за тих днів Я також виллю від Духа Свого, і пророкувати вони будуть! І дам чуда на небі вгорі, а внизу на землі ці знамена: кров, і огонь, і куряву диму. Переміниться сонце на темряву, а місяць на кров, перше ніж день Господній настане, великий та славний! І станеться, що кожен, хто покличе Господнє Ім'я, той спасеться» (Дії 2:14-21).

Третя година дня для Ізраїлю це 9 година дня для нас В Єрусалимі суворо, особливо в свята, заборонялося під страхом покарання та вилучення з народу Божого пити зранку. Тобто, Апостоли не могли бути п'яними. Але людям було незрозуміло, як і чому вони розмовляли багатьма мовами. Люди шукають різні причини пояснити непоясненне. Нам важко вірити в чудеса. Кажемо: поки не побачу – не повірю! І тому апостол Петро сказав ці слова. Слава Богу!

І далі він каже про пророцтва про Христа, про неприйняття Його ізраїльським народом. Набожний народ не зміг прийняти Месію, що ж казати

про наші часи, про розбещені народи, коли кожен бачить свого бога, хоче вірити в те, що йому хочеться – в гроші, в здоров'я, владу, інший показує свої руки і каже – ось мій бог... Коли приходить Господь і каже – прийдіть до Мене! – люди питають: а що я буду від цього мати? А що мені з того, що я буду ходити в вашу церкву? Коли люди так говорять, вони до кінця не розуміють, що вони диhaють і живуть тільки тому, що їм ця милість дарував Господь. Скільки було таких ситуацій, що нас з вами могло уже не бути на світі! А хто явив милість і продовжив вам життя і для чого? Щоб ми могли прийти до Нього і прославити Його. Якщо людина невдячна, вона не прославляє Бога і грош цїна такому життю. Бо часто ми прославляємо будь-кого, але не Бога. Вустами своїми ми кажемо, що віримо в Бога, всі ми віруючі, кого не спитай. Але чого ж люди живуть таким життям? Як тільки задаєш таке запитання, у відповідь чуєш: «Не чіпай!». Коли ти кажеш людині – змїни своє життя, то вона одразу сердиться: не лізь в моє життя, це моє особисте. А Слово Боже каже: якщо ти віруєш, то живи по слову Божому. Ми не хочемо жити по Слову, але ми всі віруючі! Писання каже: віра без діл мертва. Твоя віра в Бога без твоїх справ нічого не варта. Твої діла мають підтвердити твою віру в Бога. Тому ми маємо жити так, як вчить нас Господь. Апостол Петро доводить людям, що ця обіцянка дара Духа Святого, говоріння на інших мовах, «*А отож, як правницею Божою був Він вознесений, і обітницю Духа Святого прийняв від Отця, то й злив Він оте, що ви бачите й чуєте. Не зійшов бо на небо Давид, але сам він говорить: Промовив Господь Господеві моєму: Сядь праворуч Мене, доки не покладу Я Твоїх ворогів підніжжю моїм ногам Твоїм! Ото ж, нехай весь Ізраїлів дім твердо знає, що і Господом, і Христом учинив Бог Його, Того Ісуса, що Його розп'яли ви! Як почули ж оце, вони серцем розжаложились, та й сказали Петрові та іншим апостолам: Що ж ми маємо робити, мужі-браття?» (Дії 2:33-37).*

І отут стоїть питання: коли ми дізнаємося про те, що наш Господь Ісус був розп'ятий разом з розбійниками за мене і за тебе, що він ні в чому не согрішив, прийшов на землю святим, щоб спасти нас від прокляття гріха і смерті, щоб дарувати нам життя вічне, то якщо раптом Господь призове тебе до Себе, якщо сьогодні твоє серце зупиниться і ти предстанеш перед Господом, чи буде у тебе надія перебувати в вічності з Господом? Господь прийшов на землю і вивид за Собою людей три з половиною роки, навчаючи їх Божому Слову і в кінці Він сказав: ось іду на небо. Але перед тим ви побачите, як Сина Божого розіпнуть і звинуватять. За що? За те, що Він називав Себе Тим, Ким Він був: Господом і Спасителем. І тому Слово Боже каже: «*Як почули ж оце, вони серцем розжаложились, та й сказали Петрові та іншим апостолам: Що ж ми маємо робити, мужі-браття?*

А Петро до них каже: Покайтеся, і нехай же охриститься кожен із вас у Ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів, і дара Духа Святого ви приймете! Бо для вас ця обітниця, і для ваших дітей, і для всіх, що далеко знаходяться, кого б тільки покликав Господь, Бог наш» (Дії 2:37-39).

Це дуже приємна новина, що ця обітниця належить не тільки єврейському народу, а і всякому і дуже далекому народу, і прийде час, і Євангеліє досягне самих далеких місць планети. І Слово Боже пише: «*І іншими багатьма словами він засвідчував та вмовляв їх, говорячи: Рятуйтеся від*

цього лукавого роду!» (Дії 2:40). Петро не просто говорив, він їх вмовляв. Послухайте, це ваш час, це ваша можливість – покайтеся, спасайтесь, бо ніхто не знає, скільки ще часу. І пройде від того дня не так багато – 40 років, і Римська імперія прийде і завоює Єрусалим, і вогнем спалить храм, не залишивши каменя на камені, вб'є священників і левитів. Десятки тисяч будуть розіп'яті на хрестах вздовж дороги від Риму до Єрусалиму... Це все станеться з ізраїльським народом через 40 років... Тому Господь взивав до Ізраїлю і казав: покайтеся, Петро вмовляв і казав: покайтеся і спасайтесь.

Друзі, поки ми маємо сьогодні час, ми маємо звіщати цю Добру Новину для людей, бо не знаємо ні дня, ні години за-

хоплення Церкви Господньої. Ми вже бачимо всі ці переживання навколо нас. Нехай Бог допоможе нам усім. І сказано: «...ті, хто прийняв його слово, охристілися. І пристало до них того дня душ тисяч зо три!» (Дії 2:41). Скільки Петро ходив з Ісусом і проповідував, але чи була така сильна реакція на проповідь Слова Божого? Три тисячі чоловік покаялися через одну проповідь! Це від гарних слів Петра? Дух Святий розчулив їх серця і вони були відкриті. Диявол так скував серця людей гріхом, що люди не можуть критично мислити. Вони не можуть поставити на вагу і зрозуміти, що зі своїм життям ідуть в ад, що в любу хвилину це життя може перерватися. Люди просто бояться критично мислити, подумати трошки далі. Вони бояться: як от я од-

ного дня зберусь і стану святим? Святість не приходить в один день, це великий труд, тому що свята людина працює над своїм характером, над собою. Прощення гріхів приходить в одну хвилину, а переміна життя може зайняти все твоє остальне життя. Тому не плутайте прощення гріхів і святість. «Я одного дня перестану курити, пити, лаятися і тоді до вас прийду». Ти ніколи не перестанеш курити, ти ніколи не перестанеш пити і ти ніколи не прийдеш в цю церкву на покаяння, якщо тільки не приймеш рішення зробити це сьогодні. Це має бути рішення миттєве: «Так, я грішний, я недобрий, але я хочу перемін у своєму житті, я не хочу так жити далі. Я хочу, щоб церква за мене помолилася. Я прошу прощення у Христа». Хтось не може всидіти і вихо-

дити раз за разом, бо йому важко, а хтось сидить і чекає, поки Господь проговорить у його серце.

Це наше свято, бо в цей день ми отримали силу звіщати Боже Євангеліє не тільки в слові, але й у ділі, бо коли ми молимося за людей, люди отримують зцілення, звільнення, приходять до покаяння і отримують прощення гріхів. Немає більшого дара, ніж прощення гріхів, бо все інше приходить тільки після цього. Без прощення гріхів не буде звільнення, хрещення Духом Святим, зцілення, успадкування вічності. Господь каже: «Всякого, хто прийде до Мене, Я не вижену, Я прийму і дам Своє прощення».

Пастор Володимир Байдак
(недільна проповідь на день

БЛАГОСЛОВЕН НАРОД, ЧИЙ БОГ – ГОСПОДЬ!

«Благословен народ, чий Бог – Господь, кого Він сам обрав собі у власність. Господь подивиться униз й Адамових синів побачить. З престолу в небі бачить Він земних істот. Це ж саме Він створив усіх їх, Він розуміє їхні всі діла. Не подолати царям могутніх армій, не переможе воїн, покладаючись на власні сили. Могутні коні – то ще не звияга, не порятує кінська сила від загибелі на війні. Послухайте, Господь спостерігає за усіма, хто благоговіє перед Ним. Він дбатиме завжди про тих, хто покладається на милість Божу. Господь рятує їх від смерті, в голодний час насажує їм дає. І ми від Господа чекаєм допомоги, бо Він наш рятівник і захисник. А ще тому, що любимо Його, у тому й радість. О Господи, нехай Твоя постійна милість із нами буде, як ми й чекаємо на те» (Пс. 33:12–22).

Важко писати ці слова в той час, коли твоя країна огорнута горем, коли гинуть тисячі безвинних людей. Вона наче воїн з відкритою та глибокою ранною. Та ми не повинні втрачати надію, тому що ця рана – не смертельна. Наше спасіння, наш якір та рятівник в час злий є Господь. Є багато свідчень тому, як Бог рятує від смерті навіть в самих безвихідних ситуаціях, і думаю, що після закінчення війни ми ще багато почуємо про діла Божі. Тому що на фронті, в тих надскладних умовах, моляться до Бога навіть ті, хто ніколи не молився. І Бог оберігає та виводить з оточення, засліплює очі ворогам, щоб не бачили, посилав птахів та комах та являє Свою силу та славу у явищах природи. Біблія попереджає нас, що будуть війни та голод, епідемії та хвороби, і це є ознакою останнього часу перед приходом Христа. Бог не бажає, щоб гинули люди, але людство вибрало свій шлях. Скажіть, коли в історії людства не було війни та всі жили мирно? Завжди людина прагне мати перевагу над іншими і заради своєї пихи готова знищити увесь світ. Не Бог розв'язує війни, а люди, які кров'ю розплачуються за свої гріхи. Ми не можемо змінити цей світ, але можемо молитися до Того, Хто рятує і оберігає від зла. Тобто, коли приходить якась біда, хвороба, війна чи втрата, першим ділом Бог не обставини змінює, а наше серце. Як

ми сприймаємо ту чи іншу ситуацію, чи продовжуємо ми покладатися на Господа, що б не сталося, чи вийдемо ми переможцями у власній внутрішній битві? Ми чуємо та бачимо багато інформації, яка повергає нас в шок: це несправедливість, страждання, жадливі вчинки, але ми не повинні втрачати віру та надію на Господнє втручання. Не можна втрачати голову, опускати руки в безвиході і здаватися в полон певним обставинам; треба пам'ятати, що у Бога завжди є вихід для тих, хто наполегливо вірить та молиться до Нього. Тому молимося, віримо, поборемо. Нація, яка молиться, є непереможною та нездоланною. Якщо ви не вмієте молитися, то читайте Біблію, яка містить молитви та страждання різних людей, що чекали на допомогу від Господа та отримували її у свій час. Ось приклад молитви царя Давида, що є актуальною і для нашого часу.

Молитва воїна: «Благословімо Господа, мою Скелю, Який навчає мої руки готуватися до бою, Який готує пальці до війни. Господь – моя щира любов і фортеця, мій прихисток в горах, мій щит. У Ньому я шукаю порятунку, Він мій народ віддав під мою владу. Чому Тобі, о Господи, не байдуже, що діється з людиною? Чому ти навіть помічаєш цих людей? Людина – мов туман, який зникає вранці, життя її – мов швидкоплинна тінь. О Господи, розверзни небеса й спустися, торкнися гір, щоб вибухнули димом. Розкидай ворогів моїх і блискавкою вдар, вражай їх вогненними стрілами Своїми, посій сум'яття у ворожім війську. О Господи, зійди з небес, щоби мене спасти! Врятуй, щоб в повені не захлинувся, оборони мене від цих чужинців, чий уста невтомно брешуть, а руки не сахаються брудних ділянь. Хай кожен закуток в коморах наших добірного буде повен збіжжя, а на ланах зростає незліченні тисячі ягничок. Хай добра зброя в наших воїнів буде, мури довкола міста щоб не мали ні шпаринки, і щоб ніхто не вирушав у бій, щоб стогону поранених на вулицях не чути було. Благословен народ, який живе в таких умовах! Щаслива доля тих людей, чий Бог – Господь!» (Пс. 144).

Скобелев Костянтин

ЗЕМЛЯ ВМИВАЄТЬСЯ СЛЮЗОЮ

Земля вмивається слюзою
І на розвалинах війни
Зітхає в відчай з журбою
Й волає: «Господи, де Ти?»

Навкруг зруйновані будинки,
Розбиті храми дорогі.
Добротні, затишні маєтки
Перетворились в пустирі.

І, переорані війною,
Зітхають втомлено шляхи.
Там біженці, йдучи юрбою,
Зітхають: «Господи, де Ти?»

Біда, мов темрява, покрила
Всі наші села і міста.
Надія й віра так безсила
Й, здається, виходу нема.

Тому на згарищах й руїнах,
В розбитих селах і містах
Волає наша Україна
До Бога з смутком у очах:

«Де Ти? Де Ти?! Чи відвернувся?
Чи залишив в біді наш край?»
А Бог Той Самий – не змінився,
Він чує крик наш і відчай!

А Бог в метро, де породіля
В муках народжує дитя.
Для неї Він – одна надія,
Коли навкруг іде війна.

Бог під завалами в підвалі,
Де плачуть люди ще живі.
Він дбає, щоби їх дістали,
Щоб були звільнені усі.

Бог у лікарні плаче з батьком,
Зчорнілим й сивим від біді,
Що над простріленим дитятком
Кричить душею від журби.

Бог з мамою, якій судилось
Зустріти сина у труні.
Для неї щастя увірвалось,
А Бог підтримує її.

Бог із служителем у Церкві,
Що опустіла в час війни.
Трима в молитві його руки,
Щоб міг до неба він дійти.

Бог поряд там із полоненим,
Якого мучать вороги.
Він дасть – і буде він спасеним
З лежат кривавої орди.

А Бог в машині з волонтером,
Який під обстрілом везе
В гарячі точки допомогу,
І хтось врятований буде.

Бог в полум'ї, де рятувальник
Дитя виносить на руках,
І крізь огонь у час печальний
До Бога кличе у думках.

Бог в дитбудинку з сиротою,
Там, де запеклий бій іде.
Він там, і в час лихий рукою
Снаряд від неї відверне.

А Бог в окопі із солдатом,
Його надійно береже,
Бо ж він чийсь дитині тато,
Живим додому він прийде.

А Бог із лікарем в підвалі,
Який без світла, без води
Лікує рани, «градом» рвані,
Щтопає куль страшних сліди.

А Бог «зеленим коридором»
З переселенцями іде.
І ті, хто під Його покровом,
То куля тих не здожене.

А Бог із Церквою, що кличе
Про милість для усіх людей,
Що на колінах слізно плаче
І вдень, і в темряві ночей.

Бог не поїхав з України,
Забравши милість в чемодан.
Він біля кожної людини,
Він бачить твій тривожний стан.

Бог плаче над дітьми убитим,
Над раненим в боях бійцем,
Він поряд, щоб твій дух зцілити,
Щоб ти з впокореним лицем

Прийшов до Нього і схилився
В покорі серця перед Ним.
Бог в Україні залишився,
Щоби підмогу дати тим,

Хто безсиленний до краю,
Хто втратив віру в майбуття.
Бог з нами тут! В момент відчаю
Відчуй Його любов сповна.

Коли поміж тривожні звістки
Волаєш в небо: «Бог, де Ти?»
Знай – Він спішить, щоб бути
Близько
З нами між вибухів війни!

І хоч здригаємось від болю,
Втираєм слюзи із очей,
Бог з нами тут, на полі бою!
Він захистить Своїх дітей!

Оксана Гудзь

СВІДОЦТВО СЛАВИ БОЖОЇ

Хочу засвідчити про милість Божу в моєму житті, і нехай це свідоцтво буде для повчання церкви і для Слави Божої.

Тринадцять років тому, у віці 50 років, я дуже серйозно захворіла по-жіночому. Ходила по лікарнях, шукала виходу, але його не було. Пройшла всі медичні обстеження, аналізи, краще мені не ставало. Я стала шукати причину цього. Один брат мені сказав: «Знаєш, сестро, коли їде свята людина по вулиці, їде путями Божими, а Бог – раз! – і б'є її по голові, потім ще раз, і ще... За що? Написано – люблячим Господи все сприяє ко блягу. Шукай, роздумуй!». Я стала досліджувати свої путі і по милості Божій всім пробачила, у всіх попросила пробачення, вибачилась перед чоловіком, що не ставилась до нього як до господина. Я розуміла, що для того, щоб мене Господь простив, мені потрібно також всім простити. Але відповіді не було. Я вже просто волала в небо – Господи, відкрий!

І от настав критичний момент, коли мені терміново була потрібна операція. Я була у клініці «Ісіда» – там сказали, що не беруться, пізно, мені треба їхати в іншу клініку. Я поїхала ще в одну клініку, потім ще в одну – «Добробут», подивилася мене кандидат медичних наук Власенко і сказала: «Ось зараз ви прийшли своїми ногами, а через півроку Вас привезуть на інвалідному візку, бо пухлина проросла у хребет. Поогоджуйтеся на операцію, бо буде пізно». Ну, якщо мені в трьох лікарнях сказали, що потрібно робити опера-

цію – значить, буду робити. Я погодилася, пройшла обстеження, операцію призначили на середу, а у вівторок мені ще треба було піти перевірити серце. Я пішла, а ввечері, коли лягала спати, несподівано прийшло гостре бажання не йти на операцію. Сказала чоловікові, він каже – давай порадимось з Господом. Я дуже дякую Богу, що у нас є таке служіння «Віфезда». Позвонила сестрі, вона помолилася і сказала: «Катя, це рішення від Господа».

Як бути? З одного боку – вирок, що можеш опинитися у інвалідному візку, а з другого боку – Бог сказав не робити операцію. Я молилася, вранці поїхала у клініку і сказала, що відмовляюся від операції. Лікарі дуже здивувалися, бо я зробила всі аналізи, заплатила за обстеження – і раптом відмовляюся.

Додому повернулася в сльозах. І через два дні прокидаюся вночі від того, що чую сильний голос: «Я не віддам тебе в руки мучителя». Я подякувала, бо розуміла, що це відповідь від Бога, щоб мені не йти на операцію, але вранці прийшла думка: «Господи, а за що ж мене катувати?» У Євангелії від Матвія є притча про немилосердного боржника, якого пан віддав катом за те, що той не простив боргу своєму співтоваришеві, але ж я не маю в серці непростощення ні до кого, я не маю боргу... Я щиро молилася перед Господом і Він по милості Своїй дав мені чіткий сон: моя квартира повна хворих людей, людей з ЖЕКУ, я запитую – чого вони тут, і отримую відповідь «За борг. Ти не платиш, і тому хворі всі тут». Я стала молитися, шукати відповіді у Господа – що за борг такий. Пішла на молитовне служіння «Віфезда» і по молитві сестер Господь відкрив, що борг мій там, де я пообіцяла зробити і не зробила. На той момент ми вже 15 років служили у лікарні по четвергах та по суботах. Коли приходиш до хворих, вони про-

сять помолитися. Іноді записуєш на листочок, за кого молитися, молишся тиждень, два, а потім перестаєш... Я на молитві відікалася, калялась за те, що забувала молитися, відзивала ті слова з вічності, просила милості у Бога і Господь показав видіння, що ті хворі люди були забрані з моєї квартири.

І по милості Божій почало приходити зцілення.

Ми часто не придаємо великого значення своїм словам – ну пообіцяв, не вийшло, але ж нічого страшного не сталося. Наші обіцянки – це наш борг перед Богом. За всяке слово ми будемо звітувати. Іноді ми говоримо і заздалегідь знаємо, що не зробимо: це лукавство. Наш Дух Святий – Дух істини, Дух правди, і якщо ми говоримо і знаємо, що не будемо цього робити – ми засмучуємо Духа Святого, ми грішимо.

Пройшов рік. Я просила Господа поставити охорону вустам моїм, щоб я обіцяла тільки те, що можу зробити, молилася там, де мене просили молитися, просила наповнення Духом Святим для молитви. Ми люди, всі ми грішні, але по милості Своїй Бог мене простив.

Через рік я пішла зовсім в іншу лікарню, Чернівецьку, мене там обстежили і сказали, що все добре. Я запитала про свій попередній діагноз, лікарка здивувалася: «А звідки ви знаєте такий діагноз?» – кажу, мені його ставили. – «Ні, у Вас все добре».

Пройшло 10 років, я дякую Господу за Його милість, за той труд, який Він, одного разу почавши, зверху до кінця. І давайте пильнувати за своїми вустами, щоб виконувати все, що пообіцяли.

Катерина Куксенко
4 липня 2021 р.

Церква «Християнська надія»
(взято з інтернету)

НЕ СТАВ ЗАЙВИХ ЗАПИТАНЬ

«Поправді кажу вам: Хто Божого Царства не прийме, як дитя, той у нього не ввійде!». (Лк. 18:17)

Що може тримати нас у рабській залежності? Бог говорить, що тільки проста дитяча довіра може звільнити нас абсолютно від усякого рабства. Біблія каже: якщо ми довіряємо Богу, то ми не хвилюємось та не переживаємо про завтрашній день. Довіра звільняє нас від помилок, що сталися в минулому, вона видаляє переживання про фінанси та про те, що думають про нас люди.

Довіра Богу також звільняє нас від гріховної залежності.

Коли ми відчуваємо на собі тиск різноманітних гріховних бажань та пристрастей, то ми можемо одразу прибігти до Бога і сказати: «Диявол говорить мені, що мені потрібно це, але я вірю, що Ти мені потрібніший».

Ми також через довіру Богу можемо прийняти від Нього мудрість та силу, особливо тоді, коли все складається не так, як нам хотілось би. Довіра Богу означає, що нам потрібно припинити намагатися отримати відповіді на запитання, які ніколи не будуть отримані, намагаючись дізнатися, чому Бог допустив такі трагедії. Нам хочеться дізнатися, чи це суд Божий, чи це щось. Моя відповідь наступна: «Знаєш що? Я не знаю, чому це сталося, бо я не Бог. У мене немає відповіді на це запитання. Але скажу, що у мене є. В мені є любов Божя, і коли обрушується трагедія, я хочу зробити все можливе, щоб допомогти тим, що потерпіли, та принести відновлення у їхнє життя».

Ми можемо витратити занадто багато часу, намагаючись розібратися, чому трагедії стаються, і це заважає нам служити людям, що потребують нашої допомоги.

Когда звершується щось несправедливе, диявол дуже хоче, щоб ми потім все життя розбиралися з цим: «Чому, Бог, чому?»

Таке відношення приводить до ще більш глибокої проблеми. Ми не тільки витрачаємо марно час, намагаючись розібратися з подіями, але іноді заціклюємось на них. Воно чіпляє нас глибоко зсередини та починає продукувати гіркоту.

Продукуює незадоволення та ропот на Бога і на людей, у яких життя, здається, краще нашого.

Ми можемо і далі ходити у церкву, але глибоко всередині нас щось негаразд з нашим духом, щось утримує нас від духовного росту, ми втрачаємо справжню радість у житті, яка дана нам Богом.

Довіра Богу змінить твоє життя. Вона звільнить тебе від запитань «чому?» Можливо, ти навіть не усвідомлюєш, що всередині тебе є ці нерозв'язані питання.

Потрібно припинити постійно задаватися питаннями, відповіді на які знає лише Він. Почни просто довіряти Йому. Пам'ятай, що довіра Богу – це і є відповідь на всі проблеми в нашому житті. Коли ми довіряємо Богу, ми можемо бути вільними та можемо радіти, насолоджуючись Його миром та покоем.

В'ячеслав Бойнецький
(переклала Олена Ронжина)

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх – смерть. Я каюся у всіх своїх гріхах та відрікаюся від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїєї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Ватутіна, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації
Серія KB № 20494-10294ПР

Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com
Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4

Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі
Коректор: Олена Ронжина,
Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев

Наш рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень (благодійних внесків) – № рахунку: 26205880550147
МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування карту № 5168 7574 0249 7244 Ронжина Олена Анатоліївна

Надруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м. Вінниця, вул. Чехова 12а, тел.: (0432)55-63-97. Зам.2220705
Наклад: 1000 примірників.

